

Arrest

nr. 111 165 van 1 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 224 276 van 5 juli 2013 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 87 988 van 21 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juni 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 juli 2012.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 1 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 augustus 2012.

1.3. Op 21 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (A.B.), bent een twintigjarige soennitische Afghaan van Oezbeekse origine. U bent geboren in de stad Saripul, in de gelijknamige provincie.

U diende diende een asielaanvraag in op 30 juni 2009. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Saripul, in de gelijknamige provincie en district. U bent van Oezbeekse origine. Nog voor de taliban in de jaren negentig de macht greep in uw regio heeft uw vader 200.000 US dollar geleend van (H.P.), met wie hij toen bevriend was. De taliban heeft dit geld echter gestolen van uw vader. Na de val van de taliban (eind 2001) ontstonden problemen tussen uw vader en (H.P.), die zijn geld terug eiste. Op een niet nader bepaalde datum ergens begin 2007 (de winter van 1385/1386 volgens de Afghaanse kalender) heeft uw vader u naar het buitenland gestuurd, zeggend om een betere opleiding te krijgen. U wist op dat moment niets van de problemen van uw vader. Enkele maanden later werd u in Italië tegengehouden en via Turkije teruggestuurd naar Kabul. U reisde van Kabul via Sheberghan terug naar Saripul. Korte tijd na uw aankomst bleek uw vader echter ernstige problemen te hebben en werd hij meegenomen door mannen van (H.P.). Enkele dagen later werd hij terug thuis gebracht. Hij bleek zwaar te zijn mishandeld. Nadat u één van de zonen van (H.P.) was tegengekomen op de markt en door hem werd bedreigd, vroeg u uitleg aan uw moeder. Zij vertelde u dat uw vader problemen had met (H.P.), omwille van het bedrag van 200.000 US dollar dat uw vader eerder van hem had geleend. Uiteindelijk bezweek uw vader aan zijn verwondingen. Zo'n drie of vier maanden na de dood van uw vader kwam de zoon van (H.P.) naar uw huis. U werd meegenomen en bedreigd. U werd een week vastgehouden, maar uiteindelijk vrijgelaten, op voorwaarde dat u het geld zou terugbetalen. Toen u terug thuis kwam en uitlegde wat er was gebeurd, besloten uw oom en moeder dat u Afghanistan opnieuw diende te verlaten omdat u er niet langer veilig zou zijn. Toen u Afghanistan ontvluchtte is uw moeder naar Sheberghan (Jawzjan) verhuisd. Via diverse landen bent u in België aangekomen. Op 30 juni 2009 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara voor en een brief van de ouders in uw buurt, waarin uw problemen worden bevestigd.

Op 15 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 62546 van 31 mei 2012.

U verliet vervolgens het grondgebied niet. Op 16 juli 2012 werd u opgepakt en kreeg u het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (13 septies). U diende – nadat u opgepakt werd - een tweede asielaanvraag in op 19 juli 2012 die DVZ weigerde in overweging te nemen op 25 juli 2012 (13 quater). Op 20 juli kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies).

Op 30 juli 2012 diende u een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2012 (13 septies), van het bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies) en van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 juli 2012.

In het arrest 85443 van 31 juli 2012 werd door de RVV de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2012 (13 septies), van het bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies) en van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 juli 2012. De RVV oordeelde dat niet werd onderzocht wat het reëel risico is dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zoals dit wordt voorgeschreven door het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat door de bevoegde asielinstanties nooit onderzocht werd of er een veilige reisroute bestaat vanuit Kaboel naar uw regio van herkomst. Hierna trok de Dienst Vreemdelingenzaken de ‘13 quater’ in waardoor uw tweede asielaanvraag wel in overweging werd genomen.

In het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat u bij een terugkeer van Kaboel naar Sari Pul, uw regio van herkomst, een aantal regio's moet doorkruisen die als gevaarlijk worden bestempeld in de veiligheidsanalyses door CEDOCA. U haalt tevens aan dat uw moeder in een slechte gezondheid verkeert en dat de algemene veiligheidssituatie in Sari Pul, uw regio van herkomst, verslechterde vanwege de toegenomen aanwezigheid van taliban. Toen u een aantal dagen voor het gehoor bij het CGVS op 10 augustus 2012 contact opnam met uw familie verbleef uw moeder samen met uw grootvader en kleinere zus in Sheberghan, de hoofdstad van de provincie Jowzjan. Bij de overstromingen van mei 2012 in Sari Pul werden eigendommen van de familie (huis) vernield.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de zonen van (H.P.).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten voor: uw taskara en een brief waarin uw problemen door de dorpsouderen worden bevestigd. Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer, namelijk twaalf artikels over met veiligheidsincidenten in de provincie Sari Pul en drie artikels over de overstromingen van mei 2012 in Sari Pul.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 15 februari 2011 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 31 mei 2012.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u uw huidig asielaanvraag verder bouwt op uw initieel asielaanvraag, waar u aan vasthoudt, en die door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook geen geloof gehecht worden aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag.

U brengt immers geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. **U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.**

De elementen die u toevoegt aan uw eerdere asielmotieven, namelijk het ontbreken van een garantie dat u op een veilige manier van Kaboel naar Sari Pul kan terugkeren en de verslechterde veiligheidssituatie in Sari Pul kunnen evenmin de genomen weigeringsbeslissing te wijzigen. Het CGVS oordeelt namelijk dat u op basis van uw huidige verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel waardoor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Sari Pul, uw regio van herkomst, en de reisroute er naartoe, irrelevant is in het kader van uw huidige asielaanvraag.

U bent immers een volwassen man die scholing genoot en werkervaring heeft. Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier).

In Sari Pul filmde u gedurende een aantal maanden feestelijke gelegenheden in opdracht van een vriend (CGVS 15 oktober 2010 p.7). In België werkte u in een snackbar (CGVS 10 augustus 2012 p.5). Deze werkervaringen laten u toe uw activiteiten verder te zetten en voor een inkomen te zorgen. Daarnaast volttooide u de elfde klas in Sari Pul (CGVS 15 oktober 2010 p.2) en in België liep u meer dan een jaar school (CGVS 10 augustus 2012 p.5). U spreekt vloeiend Dari en Oezbeeks en u begrijpt Pashtou (CGVS 10 augustus 2012 p.6) wat uw kansen op een goede integratie verhoogt. Er is dus geen enkele reden waarom u zich niet in Kaboel zouden kunnen vestigen. Gezien de redenen die u voor uw vrees aanhaalt ongeloofwaardig zijn, hoeft u (H.P.) en zijn familie niet te vrezen in Afghanistan (CGVS 10 augustus 2012 pp.3,4). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land

waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen gaan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Zoals eerder al gesteld dient in uw geval echter de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld hoewel u afkomstig bent uit een andere regio.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de richtlijn 2004/83/EC, artikel 4 punt 3, voert verzoeker aan dat hij niet beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul. Verzoeker wijst erop dat er in Afghanistan tussen de 300 000 en 500 000 interne vluchtelingen zijn als gevolg van bombardementen en terugkeer uit het buitenland en stelt dat de levenssituatie van deze vluchtelingen, die meestal in vluchtelingenkampen terecht komen, ronduit verschrikkelijk is. Hij wijst er tevens op dat hij geen familie heeft in Kabul zodat hij op geen enkel netwerk kan terugvallen en dat hij over geen financiële middelen beschikt waardoor hij in een vluchtelingenkamp zal belanden zoals duizenden andere terugkerende

vluchtelingen. Verzoeker vindt het “*ronduit belachelijk*” dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat hij “*gemakkelijk zijn loopbaan kan verderzetten in Kaboel*”, hij stelt dat de crisissituatie in de vluchtelingenkampen in Afghanistan zodanig slecht is dat het “*ronduit belachelijk*” is te spreken van een redelijk vestigingsalternatief in Kabul en dat het “*helemaal onnozel*” wordt als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt dat er “*geen enkele reden*” is waarom hij zich niet in Kabul kan vestigen omdat hij drie landstalen begrijpt. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitgebreid uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan en uit diverse rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties en vluchtelingeninstanties alsook uit verslagen over de situatie van teruggekeerde vluchtelingen in Kabul, waaruit onder meer moet blijken dat het leven in de vluchtelingenkampen niet toelaat om een menswaardig leven te leiden en dat men er zelfs de meest elementaire noden niet kan stillen gelet op het gebrek aan drinkbaar water, sanitair en toegang tot gezondheidszorg. Hij wijst er in dit verband nog op dat UNHCR de vrijwillige terugkeer faciliteert maar dat de organisatie nu erkent dat het terugkeerprogramma naar Afghanistan een vergissing is geweest vanwege de totale afwezigheid van enig perspectief op een fatsoenlijk leven. Verzoeker vervolgt dat het feit dat hij meerderjarig is en een bepaalde werkervaring heeft opgedaan in een pittabar, geen gedegen onderzoek kan genoemd worden van de reële mogelijkheid van terugkeer. Dat hij werkelijk kans heeft op tewerkstelling is een puur hypothetische veronderstelling, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing weigert te onderzoeken hoe veilig of onveilig de reisroute is die hij dient af te leggen om tot aan zijn herkomstregio te geraken. Hij verwijst naar arrest nr. 72 295 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat de reisweg van Kabul naar de regio van herkomst van de asielzoeker wel degelijk een relevant element is waarmee in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening dient te worden gehouden. Verzoeker wijst erop dat hij de provincies Parwan en Baghlan dient te doorkruisen, provincies welke beiden districten bevatten die op de lijst van UNHCR hernoemen worden als gevaarlijke districten, om tot in Sari Pul te komen. Het is voor hem bijgevolg gevaarlijk om zich van Kabul naar zijn thuisprovincie en -district te begeven. Verzoeker laakt dat een veilige reisroute naar de regio van herkomst nooit is onderzocht door het Commissariaat-generaal terwijl hoger aangehaald arrest alsook rechtspraak van de Raad van State aan het Commissariaat-generaal oplegt dit element te onderzoeken in het kader van een asielprocedure en dat de bestreden beslissing evenmin een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Sari Pul.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*” van februari 2010, een uittreksel uit een Cedoca-rapport over de afwezigheid van openbaar vervoer vanuit de luchthaven van Herat en uittreksels uit de Subject Related Briefing “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)*” van 26 augustus 2010 over het aantal incidenten in de verschillende provincies, over gewapende aanvallen op konvooien en burgervoertuigen, over intimidaties bij illegale checkpoints, over militaire operaties noodzakelijk om de weg Mazar-Shebergan te beveiligen, over illegale checkpoints en over de onveiligere geworden weg.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het CGVS reeds op 15 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielmotieven, de RvV deze beslissing bevestigd heeft op 31 mei 2012, hij zijn huidige asielrelaas verder bouwt op zijn initieel asielrelaas waar hij aan vasthoudt en dat door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden zodat er ook geen geloof kan gehecht worden aan zijn huidige asielrelaas, (ii) de beoordeling van de veiligheidssituatie in Sari Pul, zijn regio van herkomst, en de reisroute er naartoe irrelevant is in het kader van zijn huidige asielaanvraag daar hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat het arrest nr. 224 276 van 5 juli

2013 van de Raad van State, het arrest nr. 87 988 van 21 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft vernietigd "*voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus*".

2.6. Artikel 3 EVRM stemt (tevens) inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat hij geen familie heeft in Kabul zodat hij op geen enkel netwerk kan terugvallen en dat hij over geen financiële middelen beschikt waardoor hij in een vluchtelingenkamp zal belanden zoals duizenden andere terugkerende vluchtelingen. Verzoeker brengt met zijn betoog echter geen overtuigende argumenten aan die het oordeel van het Commissariaat-generaal kunnen ontkrachten.

Wat betreft verzoekers argument dat hij geen familie heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Niettegenstaande uit de door verzoeker uitgebreid geciteerde informatie blijkt dat veel interne vluchtelingen of uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen terecht komen in vluchtelingenkampen in en rond de grote steden en dat de leefomstandigheden in deze kampen vaak precair, schrijnend en mensonwaardig zijn, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul persoonlijk het risico loopt om in een vluchtelingenkamp terecht te komen. Immers, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan naar school is geweest van de zesde tot de elfde klas, dat hij ook in België een jaar secundair onderwijs heeft genoten (2^e AA, gehoor CGVS, p. 5; 1^e AA, gehoor CGVS, p. 2 en vragenlijst CGVS, vraag 10.a.), dat hij onder meer het Dari, Pashtou, Oezbeeks en Turkmeens machtig is (2^e AA, verklaring DVZ, vragen 6.a) en 8) en dat hij de laatste drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan samen met een vriend een foto-shop uitbaatte (1^e AA, vragenlijst CGVS, vraag 10.b.). Voorts blijkt uit de loonfiches afgeleverd door ADMB Interim te Veurne en uit verzoekers verklaringen dat verzoeker een aantal maanden in België werkzaam is geweest in een pittazaak, waarna hij een samenwerking aanging met zijn baas en deelgenoot werd in de pittazaak (2^e AA, gehoor CGVS, p. 5). Dat verzoeker de laatste jaren in België als zelfstandige werkzaam was blijkt tevens uit het attest afgeleverd door de Sociale Dienst van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Veurne op 27 augustus 2010, waarin wordt gesteld dat verzoeker vrijwillig de materiële opvang verliet omdat hij niet meer ten laste van het OCMW wilde zijn en dat hij intussen een zelfstandige zaak heeft die hij goed uitbouwt, alsook uit de aanvraag tot toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 27 september 2011, waarin verzoekers raadsman uitdrukkelijk stelt dat verzoeker zelfstandige is en dat hij vrijwillig de materiële opvang verliet omdat hij niet meer ten laste van het OCMW wilde zijn. Dat verzoeker zelf niet over financiële middelen zou beschikken zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekers opleiding, talenkennis en werkervaring zijn kansen op de arbeidsmarkt aanzienlijk verhogen in geval van vestiging in Kabul. Tot slot kan uit verzoekers verklaringen worden afgeleid dat hij uit een gegoede en financieel bemiddelde familie komt. Zo leest de Raad in het administratief dossier dat verzoekers moeder vroeger lerares was, dat zij na verzoekers vertrek uit Afghanistan bij haar vader is

gaan wonen die haar thans financieel onderhoudt, dat verzoekers vader handelaar was en gronden in eigendom had en dat zijn familie nog steeds over deze gronden beschikt, dat zijn moeder twee huizen heeft in Sheberkhan en Sari Pul, dat het huis in Sari Pul wordt verhuurd door zijn oom en dat het huurgeld wordt doorbetaald aan zijn moeder, dat zijn oom de laatste maanden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan geld betaalde aan verzoekers vriend zodat hij mede-eigenaar van diens foto-shop kon worden en dat zijn oom tevens zijn reis naar België heeft geregeld en betaald (1^e AA, gehoor CGVS, p. 2-3 en p. 6-7, p. 9 en p. 11-12; vragenlijst CGVS, vraag 10.b. en verklaring DVZ, vraag 33). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker (al dan niet tijdelijk) financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet dat hij niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp zal terecht komen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend. In de mate verzoeker ter terechtzitting betoogt dat de nieuwe richtlijnen van UNHCR omtrent het intern vluchtalternatief stellen dat elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst en dat dan ook de nodige afwegingen moeten worden gemaakt, wijst de Raad erop dat dit in casu is gebeurd.

2.7. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de ter terechtzitting neergelegde update inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013), waartegen verzoeker zich niet verzet, blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de "Afghan National Security Forces" (ANSF) steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie

in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de "Armed opposition Groups" (AOG), zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de medium-lange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op de "International Military Forces" (IMF) en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha-meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen "Improvised explosive Devices" (IED's) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een "solide verbetering" is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met IED's meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

2.8. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in zijn beweerde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Kritiek op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de reisroute naar Sari Pul niet onderzocht is te dezen niet dienstig aangezien vastgesteld wordt dat verzoeker de mogelijkheid heeft om zich te vestigen in Kabul. De noodzaak tot (overtollig) onderzoek omtrent de reisroute dringt zich dan ook niet op. Verwijzing naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State in deze is derhalve evenmin nuttig.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat hij opnieuw kan gehoord worden met betrekking tot de reisweg tussen Kabul en Sari Pul, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS